

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși)

Evangelhia duminicii

Luca 17, 12-19

În vremea aceea, intrând Iisus într-un sat, L-au întâmpinat zece bărbați leproși, care au stat departe și care au ridicat glasul, zicând: Iisuse, Învățătorule, miluiește-ne! Și, văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors, cu glas mare slăvind pe Dumnezeu. Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I. Iar acela era samaritanian. Și răspunzând, Iisus a zis: Oare nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam?

Și i-a zis: Ridică-te și du-te! Credința ta te-a mântuit!

CURĂȚENIE ÎN PARCUL PAROHIEI

Vremea însorită din ultimele săptămâni ne-a deschis un spațiu de lucru important: curățarea puietului, arbuștilor și arborilor care au crescut în zona gardului viu de pe circumferința parcului parohial, conferindu-i o imagine inestetică. Alături de părintele nostru paroh s-a implicat în această acțiune și doamna Gabriela și familia George și Damiana Costin, precum și domnul Viorel Gugeanu, care s-a adăugat ca voluntar.

Extragerea vegetației care a invadat zona periferică a parcului parohial a fost urmată de tocarea ramurilor și depozitarea lor corespunzătoare în vederea obținerii de îngrășământ organic.

În măsura în care timpul ne va permite, dorim să continuăm această acțiune, astfel încât să putem întâmpina primăvara cu o înfățișare a parcului mult îmbunătățită și mult mai bine adaptată pentru acțiunile cu tineretul pe care intenționăm să le organizăm și în această vară.

Cei care vor dori să facă puțină mișcare în aer liber, având și bucuria că realizează ceva frumos pentru Biserică, pot contacta pe părintele paroh, pe mobil, la nr. 0742 044 844.

(Cronicar)

Apariție neîntreruptă
din anul 2002.
Pe site-ul
parohiatomacozma.ro
găsiți Arhiva completă

*„Iubiți-i pe toți și veți avea
pace și bucurie nespusă, de negrăit
în cuvinte.”*

Părintele Tadei

A deveni mulțumire – gânduri la Evanghelia duminicii celor 10 leproși

Motto: „*Toate zilele celui sărac sunt rele, dar inima mulțumită este un ospăț necurmat.*” (Pilde 15, 15)

„*Cu gând mulțumitor și cu mulțumitoare inimă, cu mulțumitoare mădulare ale sufletului și ale trupului...*” (finalul celei de a șaptea rugăciuni din Rânduiala Sfintei Împărășiri)

Dacă ați gustat, o clipă măcar, din starea aceasta evocată de Sfântul Simeon, cred că veți citi cele de mai jos ca pe propriile dumneavoastră gânduri...

Evanghelia de azi începe cu o rugăciune de cerere și se sfârșește cu o rugăciune de mulțumire, bun prilej de a folosi pericopa pentru a le înțelege mai adânc. Rugăciunea de cerere este rugă de lepros, de bolnav; rugăciunea de mulțumire este rugă de om sănătos. Chiar bolnav trupește, creștinul sănătos cu duhul aduce rugă de mulțumire și sporește lăuntric prin ea. Și adesea obține, fără să ceară, și vindecarea trupului...

Rugăciunea de cerere este făcută de la depărtare de Hristos; cea de mulțumire, de la picioarele Lui. Rugăciunea de cerere este făcută în picioare (cu oarecare mândrie încă); cea de mulțumire, întins la pământ, făcut una cu umilința pământului de sub picioarele lui Hristos.

Rugăciunea de mulțumire arată că, prin cuvântul lui Hristos, omul nu s-a vindecat doar în trup, de boala lui, ci și în duh, de distanța dintre el și Dumnezeu.

Iar vindecarea lăuntrică a omului de distanța dintre el și Ziditorul său se numește mântuire. A parcurge cu duhul, prin crucea întoarcerii neîncetate la Hristos, distanța lăuntrică dintre rugăciunea de cerere și cea de mulțumire, iată calea cea lină, dulce și luminoasă a mântuirii!

Cei nouă n-au fost mulțumiți doar cu vindecarea, și ca să ajungă la starea de mulțumire s-au grăbit spre casele și viețile lor. Pentru ei vindecarea era prilejul de a-și trăi, în sfârșit, viețile dorite, visate... Ca să se întoarcă la viețile lor trebuiau să se vindece doar de lepră, dar ca să se întoarcă la Hristos era nevoie să se vindece și de egoism. Căci sinele e mereu bolnav de neîmplinire și nemulțumire, ca orice fiu al mândriei, al Căderii. O foarte fidelă descriere, un portret robot al sinelui, avem de la Apostolul Iuda: „cârtitor, nemulțumit cu starea lui, umblând după poftele lui și gura lui grăiește lucruri trufașe, deși, pentru folosul unor fețe mare cinste” (Iuda 16).

Nu poate să se lepede, să scape de sine însuși, decât cel rănit de har... Iar rana harului izvorăște mulțumire, o recunoștință ce te atrage irezistibil spre Hristos depărtându-te de tine

însuși, născând astfel spațiul în care se poate arăta iubirea...

Din cei 10, numai samarineanului harul vindecător i-a ajuns și la inimă, nu numai la trup... Se pare că era mai puțin plin de sine decât ceilalți, că umilința bolii lucrase mai adânc în el...

Samarineanul, plin de mulțumire pentru vindecare, s-a dus s-o verse la picioarele lui Hristos, ale celui care l-a vindecat. Și a făcut-o aruncându-se la picioarele Domnului, a făcut-o dăruindu-și întreaga ființă lui Hristos. Pentru că lui Hristos îi aparținea nu numai vindecarea acelui trup, ci și trupul.

Când omul mulțumește Ziditorului cu el însuși, cu întreaga lui ființă oferită Celui ce a făcut-o, atunci aduce adevărata închinare, dreapta-slăvire, prin care se așează în firea sa...

Recunoștința și mulțumirea știu limpede drumul spre Împărăția Cerurilor, drumul acelei călătorii care te face, în întregime, locuitorul Împărăției din lăuntru tău.

„Dar cei nouă unde sunt?”, întrebă Domnul. Și nu e un reproș, e durerea iubirii care s-a întrupat prin Hristos. Glasul ei, singurul care ne poate lămuri, spune: „Unde sunt, căci voiam să-i mântuiesc și pe ei...”

Când aud în mine cuvintele de la sfârșitul pericopei „scoală-te și du-te” inima se strânge și scoate un strigăt sugrumat, repetându-l pe cel al Apostolului Petru: „unde să mă duc Doamne? Tu ai cuvintele vieții veșnice, care îmi curățesc ființa și mi-o prefac în mulțumire...”

Mulțumirea înmulțește darul și darul înmulțește mulțumirea... Așa spun Părinții, pornind de la mulțumirea pe care Fiul o aduce Tatălui la înmulțirea peștilor și pâinilor... Iar strângerea firimiturilor arată umilința nobilă a recunoștinței, prețuirea sinceră și plină de mulțumire a darului dumnezeiesc... Firimiturile nu pot sătura pântecul, dar pot umple oricând inima cu mulțumire și recunoștință, amintindu-i Ospățul.

Și poate că leprosul acela vindecat mai era încă la picioarele Domnului când fariseii L-au întrebat când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Și poate că acel „iată” cu care începe răspunsul, că Împărăția a venit și este în lăuntru omului, Domnul l-a rostit arătând spre omul, plin de recunoștință și mulțumire, de la picioarele Sale.

Știu că de aș fi tot recunoștință și mulțumire pentru că Hristos „m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine” (Galateni 2, 20) aș fi cel mai liber om de pe pământ.

Și pentru asta, pentru a ne prefăce în întregime, desăvârșit, în mulțumire, ne cheamă Domnul la sfânta Sa Cină....

Binecuvântată fie durerea (Luca 17, 12-19)

Nu cred că întâmplător primim vestea cea bună a vindecării a zece leproși îndată după prăznuirile legate de Nașterea Domnului, Tăierea Sa împrejur și Botezul Său la Iordan. Pentru că toate implică Trupul Cel Sfânt al Mântuitorului care Se arată lumii și ca izvor de vindecare al cumplitelor boli care ne cuprind. Suntem dinaintea unei întâlniri din zona de „frontieră” între regiunile Țării Sfinte. Pe de o parte Galileea Neamurilor, teritoriu nu tocmai iubit la Ierusalim datorită situației sale de spațiu de tranziție al neamurilor. Pe de altă parte Samaria. Regiunea în care oamenii se închinau pe un alt munte, într-un alt templu dar aceluiasi Dumnezeu. Aici Domnul întâlnește zece leproși. Care strigă către Învățător cerându-i mila. Domnul face din vindecare vădită mila Lui. Împlinește mila Lui în ridicarea din milă publică a unor leproși.

Pare puțin azi? N-aș zice. Noi care ne plângem de dureri reduse ca intensitate ori pur și simplu induse de mentalitatea de publicitate a „vindecătorilor” de astăzi și care tratăm cu stranie indiferență pe adevărații bolnavi nu cred că am fi putut suporta prea ușor statutul de leproși ai vremii de atunci și nu numai. Ruși de comunitățile și casele lor leproșii deveneau niște pelerini ai așteptării fără speranță. De aceea, este emoționant că nu au curaj să ceară vindecare, ci milă. Un cuvânt bun de la Învățător. Să le aline durerea. Risipirea. Izolarea. Cereau o punte de cuvinte, un dialog, un gând împărtășit...

Iar Domnul, Învățătorul care vede în adânc de inimă, nu se oprește la petele lor de albeală leproasă. Ci trece în inima noastră. Trimite pe cei zece să împlinească un ritual. O spălare spre curățire și o arătare la preoții – agenți sanitari care adevereau nu doar vindecarea vreunui lepros și reinsertia lui socială – cum pompos ne-ar plăcea să o numim astăzi. Sunt convins, însă, că nu erau prea multe cazuri, iar leproșii vindecați se transformau în „foști-leproși” asupra cărora plana dubiul colectivității. În jurul lor se ocolea un soi de sens giratoriu al neîncrederii. Iar angajarea lor în spațiul dintâi, acolo unde suferiseră îmbolnăvirea, era aproape imposibilă. Rămăneau asemeni unor morți înviați care încurcau comunitatea. Domnul îi trimite să îndeplinească la Templu un ritual. Și amărății pleacă spre Ierusalim. Pe drumul prăfuit spre Templu primul pas este acela al

vindecării. Putem bănui reacția lor. O vedem de fapt la unul dintre ei. Cel care nu avea unde și de ce îndeplini ritualul curățirii. Nu ar fi fost primit pururi în *miṭvach*-ul curățirii la Templul din Ierusalim iar adevărea vindecării sale în Samaria era inutilă. Nu făcea parte din familia ce-și afla izvorul sfințeniei pe muntele Sionului. Era străin. Boala îl făcuse neam prin lepră cu leproșii ceilalți dar acum... Se vindecase de lepră nu și de faptul că era samarinean.

Domnul îi primește închinarea entuziastă. Îi va fi deranjat cumplit pe farisei și cărturari – dacă or fi fost de față – dar sigur nici Apostolilor nu le va fi fost ușor de admis modul acesta de vindecare propus de Hristos. Întrebarea, oarecum retorică, „dar cei nouă unde sunt” (Luca 17, 17) vine să-i întrebe până în capăt de veac pe toți cei care cred mai mult în ritual decât în iubire dacă templul poate fi mai important decât Dumnezeu care locuiește în Templu. Ce mi se pare demn de reținut este că vindecarea de lepră a bolnavului însemna și revenirea durerii. Ne-o spune atât de frumos viața Sfântului Nichifor cel lepros. Durerea sufletească a unei boli incurabile trecea – în cazul leprei – prin teribila revenire a durerii. Pentru aceea, unul din marii medici care a condus leprozerii în India după ce rămăsese fără durere în preajma propriei îmbolnăviri avea să exulte de bucurie când s-a vindecat strigând: *Binecuvântată fii durere!* Semn al vindecării dar și al reîmprospătării chemării sale personale în misiunea de a vindeca pe leproși. Când toți i-au cerut să rămână în adăpostul unui spital regal unde ar fi putut câștiga enorm el a răspuns că este dator cu durerea lui celor care nu simt durere. Și a continuat să fie fratele leproșilor.

Poate că pare o nimica toată astăzi, când i s-a aflat remediul bolii. Dar este limpede că vindecarea făcută de Hristos-Domnul asupra leproșilor nu numai despre boala lor ne vorbește. Ci de bucuria iubirii care simte Iubirea. Mai presus de orice ritual. Mai presus de orice izolare. Priviți mai atenți către bolnavii ce-i aveți. Nu vă cer nici medicamente și nici vindecări. Vă cer, însă, cuvânt bun, cuvânt de iubire, cuvânt de omenie. Faceți deja o minune vorbindu-le. Fiți curajoși. Stați alături de cei a căror durere poate fi vindecată prin împărtășirea durerii lor cu voi!

Sursa: doxologia.ro, Pr.Constantin Necula

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (Coordonator principal)
Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697
Voluntari:
*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
* Alte activități: Paul Sârbu, Irina Coman, Valentin Burlacu
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO95 BTRL RONC RT06 6735 6201, Banca Transilvania, CIF: 11198095.

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

- **Duminică, 19 ianurie,**
- **8.00** Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie
- **17.00** Paraclisul Maicii Domnului

Vineri, 24 ianuarie

LA MULȚI ANI, ROMÂNI!

- **17.00** Taina Sf Maslu

•Sâmbătă, 25 ianuarie,

- 7.00** Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, urmată de Pomenirea morților
- **17.00** Slujba Vecerniei

Vremelnica sexualitate și rostul ei (I)

Sexualitatea este o consecință a căderii protopărinților din Rai, nu ține de condiția inițială a omului și va dispărea odată cu intrarea în Împărăția „gătită” de Dumnezeu pentru noi. Eva a fost creată din Adam, iar Mântuitorul (Noul Adam) S-a întrupat din Fecioara Maria (Noua Evă). În ambele situații, nu există absolut nici o legătură cu sexualitatea. Ea ține, așadar, de natura noastră căzută, de un mod de existență trupesc, biologic. Îndrăgostirea, atracția sexuală, dorința de a fi cu cineva de sex opus sunt porniri naturale, sădite de Dumnezeu în om ca punct de pornire sau ca „umbre” ale adevăratei chemări pe care o avem spre iubire desăvârșită și spre unitate deplină: *„Privește câte a economisit Dumnezeu la început. A îngăduit lui Adam ca să aibă de soție pe sora sa sau, mai bine zis, nu pe sora, ci pe fiica sa; și mai mult încă, nu pe fiica sa, ci ceva mai presus de fiică, adevărat chiar corpul său, eară totalul l-a făcut din început, reunindu-i pe amândoi într-un singur corp. (...) Dintr-un singur om (Adam) a făcut ca să se planteze întregul gen omenesc, hotărând ca absolută necesitate de a nu se dezmembra, ci încă mai mult i-a concentrat prin căsătorie”* (Comentariile sau Explicarea Epistolei către efeseni a celui între sfinți părintelui nostru Ioan Chrisostom, traducere din limba elină, ediția de Oxonia, 1852, de Arhim. Theodosie Athanasiu, Tipografia Dacia, Iași, 1902, p. 191-192).

Manifestată în afara binecuvântării lui Dumnezeu, sexualitatea aduce efecte negative. Nu este vorba doar despre faptul că relația dintre cei doi alunecă ușor în zona carnalului, a împlinirii unor poftes care devin scop în sine. Precum tot ceea ce este viu pe lume, în chip natural, are viață doar pentru o vreme, după care se stinge și se descompune, tot așa relația trupească, trăită în afara harului dumnezeiesc, trece prin toate etapele evoluției - până când se stinge.

Nu o dată am fost întrebat, mai ales de către tineri, **de ce ar fi vreo diferență între actul sexual al unui cuplu cununat față de cel al unuia care nu are binecuvântarea Bisericii, câtă vreme se poate vorbi despre dragoste în ambele cazuri?** Da, aparent nu este nici o diferență în privința acestui act atât de intim. Dar eu le dau următorul exemplu, spre edificare. Din aceeași sursă, se umplu două vase de apă. Pe unul îl dau deoparte, iar apa din al doilea este sfințită prin slujba aghiasmei. Pentru un timp, între apa din cele două vase nu pare a fi nici o diferență. Ca și cum ar avea aceleași caracteristici. Nu după multă vreme însă, apa din primul vas „se strică”, își pierde calitățile și nu mai este recomandabil să o bei. În schimb, apa sfințită poate să fie bună de băut și după ani de zile. Acest „experiment” este accesibil tuturor celor ce solicită să li se facă acasă slujba sfeștaniei. Încât diferența dintre natural (biologic) și ceea ce este sfințit este ilustrată de aceste două realități antagonice: descompunere, respectiv transfigurare.

Sursa: doxologia.ro, Pr. Constantin Sturzu